

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego: stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV2/Danmark (C 2/2003) w zakresie, w jakim instytucja ta stwierdza w niej, że badane środki stanowią pomoc wchodzącą w zakres stosowania art. 107 ust.1 TFUE (motywy 101 i 153 zaskarżonej decyzji oraz część 1 zawartych w niej wniosków).
- tytułem żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz TV2/Danmark (C 2/2003) w zakresie, w jakim instytucja ta stwierdza w niej, że:
  - wszystkie badane środki stanowią nową — i z tego względu podlegającą zgłoszeniu — pomoc (motywy 154 zaskarżonej decyzji oraz część 1 zawartych w niej wniosków),
  - opłaty abonamentowe, które w latach 1997-2002 wpłynęły do TV2, a następnie zostały przekazane ośrodkom regionalnym, stanowią pomoc państwa dla TV2 (motywy 194 zaskarżonej decyzji), a także, że
  - dochody z reklam, które w latach 1995–1996 wraz z likwidacją TV2-Fonden przekazano z tego funduszu na rzecz TV2, stanowią pomoc państwa dla TV2 (motywy 90, 92, 193 i 195 zaskarżonej decyzji oraz tabela 1).

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi, że kwestionowana decyzja jest sprzeczna z art. 107 ust. 1 TFUE, art. 14 TFUE oraz protokołem amsterdamskim. Zdaniem skarżącej:

- skarżąca nie otrzymała pomocy państwa, ponieważ badane środki nie przysporzyły TV2/Danmark korzyści w rozumieniu art. 107 TFUE, lecz stanowią jedynie rekompensatę za świadczone przez TV2/Danmark usługi publiczne; skarżąca podnosi następnie, że Komisja nie zastosowała kryteriów określonych w wyroku w sprawie Altmark zgodnie z ich duchem i celem oraz niesłusznie uznała, że te kryteria nie zostały spełnione;
- sporna pomoc dla TV2/Danmark w postaci opłat abonamentowych oraz zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych nie stanowiła nowej pomocy w rozumieniu rozporządzenia proceduralnego⁽¹⁾, ponieważ chodzi tu o środki pochodzące z okresu poprzedzającego członkostwo Danii w Unii Europejskiej;
- opłaty abonamentowe, które za pośrednictwem TV2 zostały przekazane w latach 1997-2002 jej ośrodkom regionalnym nie mogą zostać uznane za pomoc państwa dla TV2/Danmark, ponieważ TV2/Danmark nie jest ich faktycznym beneficjentem, oraz

- środki, które zostały przekazane z TV2 Reklame A/S za pośrednictwem TV2-Fonden do TV2/Danmark i które pochodziły ze sprzedaży reklam nie stanowią pomocy państwa, ponieważ chodzi tu o zapłatę za emisję reklam w programach TV2/Danmark.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 stycznia 2012 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-1/12)

(2012/C 80/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i J. Gstalter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 7808 wersja ostateczna, z dnia 24 października 2011 r., w której Komisja stwierdziła niezgodność z rynkiem wewnętrznym przewidzianej przez władze francuskie pomocy na restrukturyzację SeaFrance SA przyznanej w formie podwyższenia kapitału pożyczki udzielonej SeaFrance przez SNCF.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE, skoro Komisja uznała, że rozważny charakter dwóch pożyczek przewidzianych przez SNCF powinien być zostać oceniony łącznie z pomocą na ratunek i restrukturyzację. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których:

- część pierwsza dotyczy faktu, że Komisja błędnie zinterpretowała wyrok Sądu z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-11/95 BP Chemicals przeciwko Komisji (Rec. s. II-3235), a

- część druga, podniesiona pomocniczo, dotyczy faktu, że Komisja błędnie zastosowała rzeczony wyrok Sądu.
- 2) Zarzut drugi dotyczy błędnej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 TFUE skoro Komisja uznała dodatkowo, że władze francuskie nie wykazały, by ocenione osobno obie pożyczki przewidziane przez SNCF zostały udzielone na zasadach rynkowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których:
- część pierwsza dotyczy faktu, że Komisja błędnie wyłączyła stosowanie komunikatu Komisji z dnia 19 stycznia 2008 r. w sprawie zmiany metody ustalania stóp referencyjnych i dyskontowych⁽¹⁾, do dwóch pożyczek, których sprawa dotyczy, oraz
  - część druga dotyczy faktu, że Komisja błędnie uznała, że aby stopy pożyczek, których dotyczy sprawa, były zgodne z warunkami rynkowymi winny sytuować się na poziomie 14 %.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszeń prawa oraz faktu, że Komisja uznała, że pomoc na restrukturyzację jest niezgodna z art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE interpretowanym w świetle wytycznych dotyczących pomocy na ratowanie i restrukturyzację.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 345 TFUE, który przewiduje, iż traktaty nie przesadzają w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 14, s. 6.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2012 r. — Interbev przeciwko Komisji

(Sprawa T-18/12)

(2012/C 80/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Association Nationale Interprofessionnelle du Bétail et des Viandes (Interbev) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Morrier i A. Bouviala)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r., pomoc państwa SA.14974 (C 46/2003) — Francja — dotyczącej składek uiszczanych na rzecz Interbev, C(2011) 4923 wersja ostateczna, dotychczas nieopublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w

zakresie w jakim decyzja ta uznaje za pomoc państwa działania prowadzone przez Interbev w latach 1996–2004 w zakresie reklamy, promocji pomocy technicznej oraz badań i rozwoju z jednej strony, a także dobrowolnych składek rozszerzonych służących finansowaniu jego działań z drugiej strony, w sytuacji gdy drugą integralną część wyżej wymienionych środków pomocy stanowiły zasoby państwa;

- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r., pomoc państwa SA.14974 (C 46/2003) — Francja — dotyczącej składek uiszczanych na rzecz Interbev, C(2011) 4923 wersja ostateczna, dotychczas nieopublikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w zakresie w jakim zaleca ona sądom krajowym orzekanie zwrotu dobrowolnych składek rozszerzonych (zaskarżona decyzja, pkt 201 i 202);
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w świetle art. 296 TFUE, a w szczególności w świetle przesłanek dotyczących i) selektywnej korzyści gospodarczej, której beneficjentami były podmioty gospodarcze prowadzące działalność w sektorach hodowli bydła i owiec, ii) państwowego pochodzenia działań prowadzonych przez stronę skarżącą, iii) naruszenia konkurencji i wpływu na handel pomiędzy państwami członkowskimi oraz iv) koniecznego związku pomiędzy działaniami prowadzonymi przez stronę skarżącą a dobrowolnymi składkami rozszerzonymi, zwanymi również dobrowolnymi składkami obowiązkowymi, pobieranymi w latach 1996–2004.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE, w zakresie w jakim działania prowadzone przez stronę skarżącą w latach 1996–2004:
  - nie mogły powodować odpowiedzialności państwa a rozszerzone składki dobrowolne, z których je finansowano nie stanowiły zasobów państwa, nie mogąc być w żaden sposób przypisane skarbowi państwa francuskiego;
  - nie stanowiły korzyści gospodarczej dla jednego lub więcej beneficjentów;
  - nie miały, nawet potencjalnie, wpływu na konkurencję oraz handel pomiędzy państwami członkowskimi.